

indgaaede Overenskomster, og der har været i Hundredevis af Tilfælde for Arbejdsgiverforeningen, og i mange Tilfælde er der givet de paagældende Arbejdere Medhold i, at det er Arbejdsgiverne, der har brudt Overenskomsten. Jeg synes derfor ikke, det ærede Medlem fra Faaborg skulde være den, der stod og talte om Brud paa Overenskomster, for han har ikke selv personlig respekteret de Overenskomster, han har indgaaet med sine Arbejdere. Der har været adskillige Tilfælde . . .

Formanden: Jeg maa bede det ærede Medlem ikke komme ind paa personlige Sigtelser overfor et andet Medlem af Tinget.

Bjerring: Jeg skal afholde mig derfra, saa meget mere som det jo ved senere Lejlighed kan dokumenteres, at det, jeg har fremsat, er rigtig. Men jeg vil haabe, at man vil lægge Arbejdsgiverne, specielt i Landbruget, ganske alvorligt paa Sinde, at de ogsaa paa deres Side har en Pligt til at respektere indgaaede Overenskomster, saa at Kritikken ikke ensidigt rettes mod Arbejderne, men ogsaa mod de Arbejdsgiverne, der paa forskellig Vis bryder indgaaede Overenskomster.

Der er et andet Spørgsmaal, jeg kunde have Lyst til at omtale ved denne Lejlighed. Hver Gang Dyrtidslovene har været behandlet her i Rigsdagen, har man sagt, at der var ingen Tvivl om, at de, der skulde hjælpes, var de smaa og de, der virkelig trænger, og man har hver Gang paaberaabt sig det kommunale Selvstyre. Det var det kommunale Selvstyre, der skulde respekteres, det var Kommunernes frie Skøn, der skulde være det afgørende. Nu er Forholdet desværre ofte det, at Kommunernes frie Skøn er ensbetydende med det mindst mulige. Naar man hævder Kommunernes Selvstyre og det frie Skøn, er det, fordi man ønsker at praktisere nogle ganske overdrevne Sparsommelighedsteorier. Jeg hørte det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) tale med Sympati om de smaa Kapitalister med Formuer paa 50 000, 100 000, ja, helt op mod 200 000 Kr. og om de trange Vilkaar, hvorunder de lever. Men der findes her i Danmark 90 900 aldersunderstøttede. Det er Folk, der er langt mere at beklage end de, der har en lille Formue. Det er Folk, hvis hele Formue ofte er et skrøbeligt og nedbrudt Helbred, som de har tilbage efter en haard og slidsom Kamp for Tilværelsen; det er den

eneste Kapital, de har at tære paa. Der er omkring i Landets Kommuner mange af disse Folk, som frister en sørgelig Tilværelse. Det er Gang paa Gang hændt mig ved Møder omkring paa Landet, at aldersunderstøttede, som har levet under de sørgeligste Vilkaar, og hvis Aldersunderstøttelse har været meget knapt tilmaalt, har henvendt sig til mig. Jeg mener, Samfundet har en ganske uafviselig Pligt til at gøre alt for, at disse Menneskers Livsaften ikke skal formørkes af Næringsssorger. Der har ved adskillige Lejligheder været talt om, at vi var ved at drukne i Humanisme, men jeg er ganske overbevist om, at der findes ikke, og navnlig ikke paa Landet, ret mange aldersunderstøttede, der er udsatte for at drukne i Humanisme; der er tværtimod adskillige Steder for lidt Humanisme. Den højtærede Indenrigsminister udsendte den 1. August i Aar til samtlige Landets Kommuner et Cirkulære, hvori det henstilledes til dem at komme de aldersunderstøttede til Hjælp med midlertidig Forhøjelse af deres Understøttelse. Jeg ved fra min egen Valgkreds, at der er adskillige Landkommuner, hvor man fuldstændig har siddet denne Henstilling overhørig, og jeg finder derfor, det snart var paa Tide, at der blev sat en Regulator paa det kommunale Selvstyre og fastsat et Minimum for Understøttelserne. Jeg tror ikke, det frie Skøn er tidssvarende mere, for det fortolkes ofte saaledes, at det bliver ensbetydende med det mindst mulige.

Der er ogsaa en anden Lov, som mange Steder paa Landet har været praktiseret saaledes, at jeg dristigt tør sige, det har været en ren Skandale; det er Loven om Hjælp til mindre næringsdrivende. Jeg har i min Kreds en Kommune, hvor der sidder en Lærer som Formand for Hjelpekassens Bestyrelse, som efter Loven skal uddele Hjælpen til de mindre næringsdrivende. Det er blevet sagt, at naar denne Lov er praktiseret saa daarlige paa Landet, er Grunden den, at den ikke har været nem at forstaa. Naar man har en Lærer til Formand for en kommunal Hjelpekasse, maatte man i hvert Fald kunne vente, at han kan læse et saadant Cirkulære og har Evne til at forstaa det, for ellers vil jeg have den største Medlidenhed med de stakkels Skolebørn, der er henviste til at faa Undervisning af ham. Men skønt de paagældende næringsdrivende havde mindre Indtægter end før Krigen, og medens denne Lærer paa dette Tidspunkt sely havde